Ч. 231 Субота 15 (27) жовтня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Недуга царя і справа наслідства.

В кількох послідних справозданях лікарских о стані здоровля царя Александра III. була бесіда про спухнене ніг у недужого і було сказано, що пухлина розширяє ся і стає чим раз більша. Єсть то безпечно грізний стан, доказуючий, що злишна вода з недужого орґанїзму не може вже відходити, лишає ся в тїлї і стаєсь так причиною водної пухлини, котра остаточно скорше чи пізнїйше доводить до смерти. Водна пухлина, єсть, можна би сказати, передпослідним обявом недуги нирковоï, на котру нема ніякого лїку. Коли орґанїзм недужого сам собі не поможе, то штука лікарска не в силї тут щось вдїяти — може хиба лиш штучно піддержувати через більше або менше довший час чоловіка при житю. То й має на цїли молочна курация, до якої взяв ся др. Ляйден у царя. Звістно, що др. Ляйден лїчить царя маслянкою чотири рази на день, о 7 і 11 год. перед полуднем і о 4 та 9 по полудни пє цар по тричверти лїтра маслянки а на ніч ставлять єму також цїлу карафку маслянки, щоби недужий мав чим закропити ся, бо має велику спрагу. Але молочна курация має лиш то на цїли, щоби недужому орґанізмови доставляти у великій скількости того творива, потрібного до житя чоловіка, яке той орґанізм внаслідок недуги тратить — значить ся, щоби при помочи молока, взглядно маслянки доставляти білковини, котра відходить з тїла. Але при сїй курациї дістає недужий орґанїм рівночасно і богато води, котрої не всилї віддати з себе. В слїд за тим іде й видна пухлина, котру, коли прибере великі розміри, не можна інакше усунути, як хиба при помочи операциї. Єсть то остаточний спосіб, котрий має недужому лиш на якийсь, звичайно короткий час, принести пільгу.

Нинїшні телеграми принесли з Петербурга таку коротку вість: „Доси не зроблено на царю ще ніякої операциї, щоби зробити єму пільгу від пухлини“. Вість ся єсть доказом, що лікарі, котрі лїчать царя, носять ся вже з гадкою роблення операциї, а хто знає, може вже еї і зробили, пустивши перед тим в сьвіт чутку о нїй. На всякий случай сама вість о можливости такої операциї потверджує вже давнїйшу вість, після котрої лїкарі мали заявити, що житє царя дасть ся лиш ще кілька недїль удержати. Так отже, мимо того, що недужому стає хвилями лекше, можна припускати, що він не довго потягне і що може вже до кількох недїль прийде до катастрофи.

Аж тепер показує ся, що недуга царя тягне ся, коли вже не від кільканайцяти, то певно від кількох, що найменше від трох літ. Але рівночасно кажуть, що не лїкарів в тім вина, що вже давнїйше не приступлено до еї лїченя, або що лїченє було невідповідне. Цар таки сам собі завинив, бо таїв ся з нею. Коли лїкарі пізнали по нїм сильнїйші ознаки нирковоï недуги, цар рішучо не хотїв піддати ся докладнїйшому розслїдови лікарів і не хотїв нїяк услухати їх ради. Навіть коли цариця сама вже зміркувала, що єму щось хибує і просила єго, щоби він таки піддав ся основній курациї, цар не послухав еї, не хотїв того зробити і так упер ся, що цариця вже не важилась робити єму якісь представленя. Ба, навіть тогди, коли вже з ним таки зле було, коли він вже й сам зміркував, що на добре нездужає, не хотїв слухати лїкарів і не робив того, що они єму радили. Коли свого часу покликано Сахарина і він отверто сказав не лиш цареви але й цариці, яка єсть недуга і еї стан, цар розгнївав ся на него і не хотїв більше єго помочи; особливо то єго гнївало, що Сахарин представив цариці правдивий стан недуги.

Отже серед таких обставин, в виду умираючого батька, нездужаючої матери і невилїчимо нездужаючого брата має царевич женити ся а може й вступати на престол. Яка-ж сумна доля, який знак судьби! Цар Александер III. вступав на престол в хвили, коли єго батька роздерла на кусні бомба кинена нігілїстами; єго син готов вступати на престол серед неменше траґічних обставин в царскій родині, а хто знає, до чого ще готово дійти в самій державі, де вже тепер серед широких мас народу ходять всїлякі вісти. До нїмецких ґазет доносять з Петербурга, що серед російского народу розпочала ся вже якась аґітация, котрої цїлию єсть переворот теперішного порядку. Від часу смерти царя Николая I. єсть в російскім народі переконане, що на престолї не засяде вже нїколи другий Николай а то переконане укріпило ся в народї ще тим більше, коли помер наслїдник престола Николай, брат теперішного царя. В народї єсть обава, щоби не вернули николаївскі часи, а ті, котрим залежить на тім, щоби викликати перевороти, користають із сеї повірки і бунтують нарід. Се між иншим стало ся також причиною, що постановлено приспішити вінчанє наслїдника престола, бо в народї розпущено поголоску, що коли наслїдник престола не оженить ся до 21 року, не сьміє бути царем.

Чого можна сподївати ся по наслїднику престола, коли він вступить на престол, годі сказати, але один добрий знаток російских

---

73)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Приготовленя до оборони острова, як звістно, не були ще покінчені, але хоч їх і не можна було докінчити в найблизшім часї, то все-таки були бодай в антекіртских арсеналах великі запаси всїлякого рода амуниції.

Антекірта, що лежить на яких двайцять миль далеко від побережа киренейского півострова, була би таки зовсїх відокремлена серед сего заливу, як би не малий островець, звістний під назвою острова Кенкраф, що виринає зпід води на полуднево-всхіднім кінци Антекірти і має в обемі не більше як около триста метрів. Сей островець мав після думки доктора служити за місце для арештантских рот, нако́ли-б який кольоніст заслужив собі колись на таку кару. Звичайний трибунал острова засуджував би того рода людий — але доси не було ще такого случаю. В тій цїли були виставлені на острові бараки.

Але островець Кенкраф був зовсїм неукріплений і коли-б яка неприятельска фльота зачепила Антекірту, то сей островець міг ще й стати небезпечним через своє положенє. Треба би лиш вийти на него, щоби зробити з него кріпку підставу до военних операций. На нїм можна було легко зробити склади провіянту і амуниції, ба, навіть можна було уставити кілька батерий. Лїпше було би, коли-б сего острова таки зовсїм не було, бо доси не було часу, щоби єго укріпити.

Доктора непокоїло дуже положенє сего острова і та догідність, яку міг мати з него неприятель на случай війни. Розваживши все добре, постановив він єго розбити, висадити у воздух, але при тім і убити хоч кількасот розбишаків морских, котрі би зважили ся вийти на остров Кенкраф.

Він взяв ся зараз до виконаня сего пляну. Перекопано цїлий островець і заложено міни та сполучено їх дротами попід море з Антекіртою. Електрична протока, котру би пущено сим дротом, вистала би цїлком на то, щоби сей кусник землї щез зовсїм з поверхні моря.

Але до сеї роботи не хотїв доктор ужити анї звичайного пороху, анї стрільної бавовни [1], анї динаміту [2]). Він знав иншу материю вибухову, котру лише що недавно тому відкрито, а котрої сила, в порівнаню з динамітом, була так велика, як динаміту в порівнаню з порохом. Еї можна було далеко вигіднїйше уживати і перевозити, як нїтро-ґліцерину, бо треба було лиш двох окремих плинів, котрі мішали ся аж тогди, коли їх треба було уживати, а до того они й не замерзали, хоч би мороз доходив до 20 степенів, підчас коли динаміт замерзає вже при пять або шість степенях морозу; а тота нова вибухова материя вибухає лиш при помочи другої материї в капсли, і так стає ся страшним, хоч в уживаню дуже простим средством.

А як же еї робить ся? Виключно лиш дїланем безводного і чистого окису салїтри в плиннім станї на всїлякі творива, що мають в собі вуголь, на тїла, що перейшли мінеральними оліями, або на тїла, що мають в собі ростинний та звірячий товщ. З обох тих плинів, котрі, коли віддїлені від себе, суть зовсїм нешкідливі і в собі розпускають ся, робить ся один, так, як коли-б хтось перемішав вино з водою. При робленю тої материї нема ніякої

---

[1]) Стрільна бавовна або пірокселїна єсть то вибухова материя, котра робить ся в той спосіб, що мішає ся по рівній части кислоту сїркову (вітриоль) з азотовою кислотою (шайдвасер), а до тої мішанини дає ся тілько поскубаної бавовни, кілько в нїй може змістити ся. Бавовну стрільну винайшли в 1846 р. Шенбайн в Базилеї і Беттґер у Франкфуртї над Меном.

[2]) Динаміт єсть то нїтро-ґліцерина змішана з трачинем або глиною. Динаміт винайшов Швед, Нобель в 1862 р. Нїтро-ґліцерину винайшов Собреро в 1847 р.; єсть то мішанина кислоти азотової з ґліцериною, густим солодкавим олїєм, який творить ся при фабрикациї мила.

відносин каже, що царевич не був доси иншої думки як его батько і буде так само в будучности поступати тою дорогою, яку вказав ему его батько. Здае ся, що вже тепер дїлають на него ті самі вплива, під котрими стояв его батько, бо з Ливадиї доносять, що там аж лекше стало царскій родинї, коли приїхали великі князї Серґій та Михайло Николаєвич, котрі зуміють паралїжувати впливи непокликаних осіб.

Справи парляментарні.

Промислова комисия Палати депутованих, котра на першім своїм засїданю в понедїлок не могла була почати нараду, бо не було потрібного комплету, зібрала ся знов ві второк на нараду над проґрамою своєї працї. Комісия мае полагодити проект закона про видїли робітничі і уряди мирові, проект закона про спочинок недїльний і похатну торголю; крім того з давнїйших часів предложене в справі робітничої статистики. — Деп. Бернрайтер вніс, щоби вибрати окремі два субкомітети для успішнїйшої роботи комісиї. По довшій дискусиї ухвалено се внесене з деякими змінами і субкомітетови придїлено закони про видїли робітничі, уряди мирові і статистику робітничу, а безнастанній комісиї придїлено закон про недїльний спочинок. Що-до закона про похатну торговлю мае ся ще відбути дискусия інформацийна перед вибором окремого субкомітету. До комітету для предложень социяльно-політичних вибрано: др. Бернрайтера, Найвірта, Кусара, др. В. Левіцкого, Стефановича, др. Слявика, ґр. Сільва-Тарука.

Парляментарна комисия Кола польского радила спогади над справою монополю горівки. Ухвалено, що жадане Галичини треба представити міністрови Пленерови ще перед остаточним закінченем переговорів з Угорщиною. Богато послів з Кола єсть того погляду, що монополь горівки буде нещастем для міст і провінциї.

На вчерашнім засїданю Кола польского домагав ся пос. Волод. Гнївош, щоби Коло поставило в Палаті внесене в справі зміни розпорядження о видаваню дешевої соли для худоби. Пос. Вельовейский спротивив ся тому і предкладав, щоби порозуміти ся з Міністром скарбу, що й ухвалено.

Перегляд полїтичний.

Вчера відбувала ся знову нарада мужів довіря коаліцийних партий і членів правительства в справі реформи виборчої. І ся нарада як всї попередні мала строго довірочний характер, для того й всї вісти та комбінациї о результатах сих нарад суть лиш чистою видумкою. Сими днями відбуде ся знов така сама нарада.

Клюб Коронїнього вислав був депутацию до президента міністрів кн. Віндішґреца з жаданєм, щоби він усунув розпоряджене наказуюче уміщати написи на будинках судових в двох мовах. Президент міністрів відповів на то, що дотичне розпоряджене видав мін. ґр. Шенборн у власнім крузї дїланя.

Рада міста Ґраца ухвалила петицию до правительства, щоби в Цилеї не основувано словеньскої ґімназиї.

З Петербурга доносять, що доси ще не зроблено операциї, щоби цареви принести якусь пільгу від пухлини. Зачувати, що стан здоровля цариці знову погіршив ся. В друкарни „Прав Вістника“ виготовлено з нагоди вінчаня наслїдника престола 200.000 примірників манїфесту, котрий в день вінчаня мае бути роздании поміж людий.

З Болгариї надходять якісь непокоячі вісти, з котрих виходить, що там заносить ся на якийсь переворот. Сербска ґазеза „Мала Новина“ доносить, що партия росийска в Болгариї, котра там прийшла тепер до впливу, росте чим раз більше в силу і готова незадовго порушити династичну справу.

Новинки.

Львів дня 26 жовтня.

— **Іменованя.** Президия висшого Суду краевого у Львові іменувала канцелїстами судів колеґияльних: Юлия Собка для Самбора; Івана Льореца для Сянока; Михайла Політиньского для Перемишля, дальше іменував канцелїстами судів повітових: Самійла Зоммерфельда для Олеська; Осипа Г. Деманта для Немирова; Волод. Ковальского для Гвіздця; Едв. Гофмана для Бібрки; Фр. Ґаґата для Боринї; Каз. Мушакевича для Жабього; вкінци іменував канцелїстами для веденя книг ґрунтових при судах повітових дієтаріїв: Вінк. П. Рубінґера для Боринї, Мар. Цеглецкого для Тлустого і Людвика Ос. Вроньского для Яворова.

— **Перенесеня.** Львівский висший суд краєвий переніс канцелїстів судів пов.: Мих. Гилитиньского з Бібрки до Ярослава; Вол. Гривацкого з Грималова до Сколього; Ферд. Бобрика з Лютовиск до Лїська; Артура Вайксельбавма з Олеська до Снятина; Леоп. Макаревича з Боринї до Миколаєва; Григ. Шийку з Делятина до Грималова, Ів. Бентковсвого з Немирова до Лютовиск і Едм. Скульского з Яворова до Делятина.

— **Найд. Архикнязь Леопольд Сальватор** виїхав уже зі Львова до Загребу враз з женою на сталий побут. На двірци зелїзницї попращали поважану пару всї достойники сьвітскі і духовні, а межи ними також наш Митрополит Сембратович. Кромі достойників явило ся на дворець також богато дам з аристократиї попращати Найд. Архикнягиню і княжну Бурбон.

— **„Гуцульска Спілка промислова в Коломиї“** заключила сими днями з тамошною краєвою школою гончарскую умову, після котрої одержала виключний комісовий склад виробів тої школи на Коломию. Від тепер продаж не буде відбувати ся в школї, але тілько на складі „Гуцульскої Спілки“.

— **Русини у Віднї.** В недїлю дня 21 с. м. відбули ся товариcкі сходини „Громади“ віденьскої у власнім льокали. На сходини ті явили ся з гостий академічні товариства; словїньске „Звонимир“, хорватске „Томислав“ і польске „Strzecha“. З запрошених послів ради державної прибули пп. Барвіньский і Вахнянин. При бесїдах, сьпіві та грі на „тамборіцах“ забавили ся „Громадяне“ до півночи.

— **Парохіяне в Торговици,** деканата городеньского, одержали похвальну грамоту з архієрейским благословенєм за вибудоване нової парохіяльної церкви; таку-ж грамоту призианя і похвали за ревність душпастирску при довершеню будови тої церкви одержав тамошний парох о. Алоизий Олесницкий.

небезпечности. Єсть то „панклястіт“, слово, котре значить: „все розриваючий“, а той панклястіт таки па правду все розривае.

Із сеї матерії вибухової пороблено богато мін і запущено їх у землю на островци. При помочи підморского дрота, з Антекірти, що мав переносити електричну іскру на капслї, котрими була заосмотрена кожда міна, міг в однїй хвили пастати вибух. Але що могло би й так стати ся, що проводовий дріт наслїдком якоїсь случайної перешкоди не дїлав би добре, то задля більшої осторожности запущено кількайцять електричних приладів на островци в землю і сполучено їх дротами. Досить було, щоби хтось случайно зачепив ногою о плиточку від одного із сих приладів, вистаючу понад землю, а всї батериї замкнули би ся та викликали би страшенний вибух. Отже можна було легким способом збурити островець Кенкраф, скоро би на нїм станули якісь вороги.

Ті роботи поступили були в перших днях падолиста вже досить далеко, коли стало ся щось такого, що спонукало доктора виїхати на кілька днів з острова.

Дня 3 падолиста рано приїхав був транспортовий корабель, що привозив вугле з Кардіфу[3]) до Антекірти і станув в порті. Буря спонукала его була поступити в дорозї до Ґібральтару і там через якийсь час перестояти. Там застав капітан на почті лист, заадресований до доктора. Той лист ходив вже від довшого часу з одної почти на другу вздовж побережа середземного моря, але не міг дійти до того, до кого був заадресований.

Доктор взяв той лист до рук і дивить ся, а на нїм суть почтові печатки з Мальти, Катаниї, Дубровника, Цевти, Огранта, Маляґи і Ґібральтару.

З написи — вписаної покрученими і нерівними буквами — видко було, що їх писала рука, котра вже не мала вправи або може й сили до писаня. Впрочім на адресї було виписане лиш одно імя доктора зі слїдуючим тропаючим порученєм:

Пан Доктор Антекірт.

Божою ласкою.

Доктор розломив печатку і отворив лист — кусень пожовклого паперу. В листї було написано:

Пане доктор!

Дай Боже, щоби сей лист дістав ся у ваші руки!... Я вже дуже старий.... Можу умерти.... Она лишить ся сама на сьвітї.... Змилуйте ся над панею Баторовою, та не дайте їй на послїдні дни житя в бідї та нуждї горювати!... Подайте їй поміч.... Прийдьте!..

Ваш покірний слуга

Борик.

А на самім кінци паперу було написано: „Картаґо“ а над тим „Реґентия туніска“.

Доктор був сам один в ратуши, коли дістав отсей лист. Він аж крикнув з радости, але заразом і з безнадійности, — з радости, що знайшов слїд панї Баторової — з безнадійности, а радше з обави, бо з почтових печаток було видко, що лист був писаний вже місяць тому назад.

Закликано зараз Люїджа.

— Люїджі — відозвав ся доктор — скажи капітанови Кестрікови, щоби до двох годин прилагодив пароход до дороги.

— До двох годин буде він готов — відповів Люїджі. — Чи то для вас самих?

— Для мене.

— А чи довго треба буде їхати?

— Всего лиш три або чотири дни.

— Самі поїдете?

— Нї! Пошукай за Петром і скажи ему, щоби лагодив ся їхати зі мною.

— Петра нема в сій хвили дома, але найдальше за годину верне з роботи на Кенкрафі.

— Я би хотїв, щоби також і твоя сестра поїхала з нами. Нехай також лагодить ся в дорогу.

— В сїй хвили.

Люїджі пішов, щоби зробити все, що ему доктор приказав.

В годину пізнїйше прийшов Петро до ратуша.

— На, читай! — сказав до него доктор і подав ему лист від Борика.

З'я в и щ е.

Паровий яхт під командою капітана Кестріка і другого поручника, Люїджа Феррата, виплинув в полудне на отверте море. На яхті були лиш доктор, Петро і Мария яко пасажири. Мария мала лишити ся коло панї Баторової і доглядати еї, наколи-б не можна було перевезти еї зараз з Картаґа на Антекірту.

Не треба й казати, що дїяло ся в серци Петра. Він знав вже, де его мати, він мав еї побачити знову!... Але длячого Борик завіз еї так, нї сїло, нї впало, з Дубровника аж на туніске побереже? То-ж то десь біда та нужда коло неї!

Мария заедно розважала та потїшала Петра, коли він перед нею жалував ся. Она, видко, виділа в тім провидїнє Боже, що лист Борика дістав ся в руки доктора.

Дано приказ, щоби „Феррато“ плив з як найбільшою скоростию. При помочи своїх машин до підгріваня води, робив він пересічно пятнайцять миль на годину. Розстайність межи

---

[3]) Місто приморске в Анґлиї.

— **Товариство виробу риз церковних** в Самборі подає до загальної відомости, що робітниці товариства виробляють цьвіти до прикрашеня сьвічок по 50 кр., 80 кр., 1 зр. 50 кр. і 2 зр. за пару, а також китиці напрестольні по 2, 3, 4 і 5 зр. за пару.

— **Львівскі новинки.** Вчера на Виставі в павільонї гр. Альфреда Потоцкого при розборі печери, зробленої з камінного угля, земля з верха печери зсунула ся на двох робітників Степана Соболевского, котрому нарушила ногу і вибила 8 зубів, і Андрія Грацовского, котрого зранила в голову. — Львівскі ґазети нарікають на болота на улицях і на то, що фірмани дуже мучать і бють худобу. Гей, Боже мій, щоби то по всїх містах було лиш таке болото, як у Львові. У Львові годї так заталапати ся по вуха, як н. пр. в якімсь місточку на провінциї. Про села і не казати; там, як звичайно, дороги дна не мають. А що-до тих фірманів, то таки правда, що мучать худобу так, що она гине на місци. Таких нелюдів-фірманів всюда повно і шкода, що нема кому їх покарати зараз так, як у Львові їх карають. Як би люди знали, що звірина така, як кінь, віл, пес — і чує і мислить, і сумує і радує ся, як чоловік, то не знущались би над тими сотворінями божими. — Цікавий припадок став ся ту, як то чоловік кає ся нераз за свої злі вчинки. Тому десять літ найшов один чоловік дорогий золотий годинник дамский. Носив его десять лїт, поки совість не сказала ему, що то таки гріх було не віддати годинника. Отже пішов на поліцию і там той годинник віддав, бо хотів мати чисту совість. — П. Антін Билиньский, львівский горожанин, що вже дав кількасот тисяч на заклад для невилїчимих, дав знов 30.000 зр. на будову дому для хорих. Сей великий добродій хорих застеріг собі, що як би ему гроший не стало, то щоби громада поховала его на свій кошт; на що, розумів ся, рада міска пристала. — На Виставі будуть ще вертїти землю до 600 метрів, бо вже має бути певна річ, що Видїл краєвий і правительство дадуть на то гроші.

— **Убийство.** В Лозівцї, пов. теребовельского, убили селяни економа Михайла Твардиєвича з Плебанївки, коли той, побивши громадского пастуха лозовецкого, вертав селом Лозівкою на візку до дому.

— **Дуже богато мишей** появило ся в Гусятинщинї (н. пр. в селах Городници, Постолівцї і в других) і в Скалатщинї, особливо на конюшинї. На один морґ припадає найменше 160 ям. Також, як не бувало, появило ся богато хомяків. Двори закупують отруту, а селяни надіють ся, що недільна злива богато мишей затопила. Подібно було з року 1888 на 1889. В осени показало ся дуже богато мишви, а що на весну незвичайно довго стояв сніг, то она вигинула.

Штука, наука і лїтература.

— **„Подорож довкола землї в 80 днях“** повість Юлия Верна. Цїна примірника 60 кр. Львів 1895. Накладом руского товариства педаґоґічного. Сторін 237 вісїмки. Єсть се повість того самого автора, котрого твір „Матїй Сандорф“ і ми друкуємо. В повісти „Подорож довкола землї“ описує автор дуже припадно кулю земну. Книжку ту можуть з пожитком читати молоді і старі.

Господарство, промисл і торговля.

— **З товариства асекурацийного „Днїстер“.** Рада надзираюча Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“ відбула дня 24. жовтня 1894 о годині 4. по полудни звичайне квартальне засїдане під проводом президента Т. Бережницкого, в присутности ц. к. комісаря правительства радника Намістництва Ад. Гута і 14 членів Ради. Після справозданя, предложеного Дирекцию, за третій квартал с. р., показує ся стан обезпечень слїдуючий: Видано від початку року до кінця вересня с. р. 17.462 важних поліс (т. є. по відчисленю поліс уневажнених) на суму 9,707.501 зр. а. в. обезпеченої вартости, за премію 94.886·27 зр.; — в порівнаню до виданих в роцї 1893 в протягу тих самих 9 місяців 8.298 поліс на 5,724.988 зр. обезпеченої вартости і 49.307·12 зр. премій, показує ся приріст о 9.164 поліс і 4,982.513 зр. обезпеченої вартости, а 45.579·15 зр. премій більше. Церквей обезпечено до тепер в товар. „Днїстер“ 847 (а то в архиеп. львівскій 391, в епархії перемиській 230, в епархії станїславівскій 226); приходств єсть обезпечених 604 (а то в арх. львівск. 275; в еп. перем. 168; в еп. станїсл. 161). Найбільше церквей і приходств обезпечено з деканату кудринецкого і збаразкого, найменше з деканату добромильского і коросняньского. Шкіл народних обезпечено до тепер 420. — Шкід огневих приключило ся до кінця вересня біжучого року 137 случаїв, з котрих всї суть зліквідовані; виплачено до кінця вересня відшкодованя за 132 шкоди, а з початком жовтня за 2 шкоди; в однім случаю задержано виплату до рішеня ради назираючої а в двох случаях задержано виплату з причини треваючого слїдства судового. Сума всїх тих 137 шкід виносить 36.669 зр. 32 кр. а понеже за 76 шкід припадає зворот від товариства реасекурацийного в сумі 13.379 зр. 85 кр., проте остає на власний рахунок товариства „Днїстер“ сума 23.829 зр. 47 кр., котра рівнає ся 27 проц. від суми чистої сегорічної премії. До фонду резервового відложено 18.207 зр. 71 кр. Рада надзираюча по вислуханю одобряючого справозданя комісиї ревізийної приняла справозданє дирекциї до відомости.

Дальше приняла Рада надзираюча до відомости, що статут Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ поданий уже до ц. к. суду краєвого яко торговельного у Львові в цїли зареєстрованя, однакож рішенє суду ще не прийшло. На случай затвердженя і зареєстрованя статута, поручила Рада надзираюча Дирекциї ввести Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ як найскорше в жите і ухвалила, що процент від пожичок мають платити члени по 6 прц. від сто з додатком 1 прц. на кошти адміністрацийні, а від вкладок щадничих має Товариство платити по 5 прц. від сто зр.

По залагодженю ще кількох справ адміністрацийних, закінчено засїданє о годині 8 вечером.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 26 жовтня. Сербский король Александер від'їхав вчера до Білграду.

Петербург 26 жовтня. Білетин з 25 с. м. 11 год. перед полуднем подає до відомости, що цар спав мало, встав рано як звичайно і пухлина не збільшила ся.

Берлин 26 жовтня. Послїдні вісти, які одержала тутешна амбасада росийска, доносять, що стан недуги царя не змінив ся майже в нїчім.

Будапешт 26 жовтня. Проєкти законів в справі цивільних супружеств і релїґії дїтий будуть вже нинї предложені до Найвисшої санкциї.

Петербург 26 жовтня. З Ливадиї доносять, що наслїдник престола і княг. Алїсия були вчера на поминальнім богослуженю за покійного великого князя Константина Николаєвича.

Брест 26 жовтня. На кораблн „Аретуза“ експльодувала парова рура, внаслїдок чого займив ся корабель, але огонь придушено. При сїй катастрофі згинуло четверо людий.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

заливом Сидри а пригірком Бон, що лежить на самім північнім кінци туніского побережа, виносить що найбільше тисяч кільометрів; від пригірка Бон аж до Ля Ґулетти, котра єсть портом Тунісу, потребував послїдний яхт лиш півтора години їзди. Припустивши, що анї буря, анї іншка пригода не стане на перешкодї, міг „Феррато“ до тринайцятм годин стапути на своїм місци призначіня.

Поза заливом було море спокійне, але з північного заходу дув вітер, хоч не здавало ся, що стане сильнїйший. Капітан Кестрік правив кораблем просто до побережа понизше пригірка Бон, щоби тут бути безпечнїйшим на случай, коли-б звіяла ся буря. Мусів отже лишити остров Пантелярию зовсім на боцї, бо хотїв о скілько можна плисти близько пригірка, а той остров лежить в половині дороги з Мальти до пригірка Бон.

Поза заливом Сидри іде побереже широким каблуком на захід. Там вже починає ся побереже реґенциї тріполїскої, що тягне ся аж до заливу Ґабес, межи островом Джерба, а містом Сфакі. Відтак звертає ся побереже знову трохи на всхід проти пригірка Дімас і творить залив Гаммамет, а відтак розтягає ся вже на північ і полудне аж до пригірка Бон.

Отже, докладно сказавши, пустив ся був „Феррато“ простїсенько до заливу Ґаммамет. Там мусів він два рази обпливати край, котрого вже не потребував попускати ся аж до Ля Ґулетти.

Дня 3 падолиста і слїдуючої ночи ставали филї очевидячки чим раз більші. Не треба було великого вітру, щоби розбурхати море Сирт, котрим ідуть найприрізнїйші струї [4]) середземного моря. Слїдуючого дня рано, около осьмої години, показала ся як-раз в тім місци, де пригірок Демас, земля, а корабель плив тепер спокійно і борзо попід високі береги.

„Феррато“ держав ся несповна дві милї від берега і з него можна було видїти неодно, що дїяло ся на березї. По тамтім боцї гамметского заливу, в тім місци, де Келибія, приплив він ще близше до маленької пристани Сіді-Юсуф, котру від півночи охоропяють довгі ряди густо стоячих коло себе скал.

Позаду тягне ся величаве побереже, вкрите піском, а за ним ідуть ряди горбів, зарослих малими, занидїлими корчами; они виростають тут із землї, де більше каміня, як урожайної почви. В глубинї припирають до горбів високі гори, що тягнуть ся дальше в глубину краю. Денеде видніє ся самотний марабут [5]), як біле пятно серед зелени далеких горбів. З переду показують ся розвалини малої кріпости, а дальше в горі підниває ся трохи лїпша і цїла ще кріпость на горбі, котрим кінчить ся затока Сіді-Юсуф.

Місцевість ся не була зовсїм пуста. Під скалами стояло кілька кораблів з Леванти, шебеки та поляки, трохи подальше від берега, де вода єсть глубша. А вода тут така чиста, що можна зовсїм виразно видїти аж до самого спода вкритого чорним камінем, з легкою верствою піску між ним. Вода сьвітила ся тут у всїляких фантастичних видах.

(Дальше буде).

[4]) В мори суть подібні струї як у нас по ставах, через котрі перепливають ріки.

[5]) Могила турецкого або магометаньского сьвятого.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.